

[Esther Malling Pedersen.]

I det hele taget vil vist alle indrømme, at 10 mill. kr. til en foranstaltning som den, der her er tale om, er overordentlig mange penge.

For staten er det altså gjort op til dette beløb, og ude i kommunerne ved man også, hvordan udgifterne til denne skolebespisning løber i vejret med en hast, der vist virker foruroligende på ikke så få. Det er altså kommet, efter at trangsbestemmelsen er faldet bort. Jeg er fuldkommen enig med den højtærede socialminister i, at det er en stor opgave at slette skel; det er noget af det allerlykkeligste i Danmark, at vi faktisk kender så lidt til skel; vi har jo næsten kun et lille lunt smil tilovers for dem, der vil pukke på klasseforskel, standsforskel eller forskel af nogen anden art, og det er selvfølgelig en opgave fortsat at bevare denne udvikling. Men den sker nu bedst på en sund og naturlig måde, og jeg kan nu ikke rigtig se, at dette er sundt og naturligt; men jeg tror også, de vanskeligheder, man frygter for, for en ikke så ringe del er teoretiske.

Med hensyn til mærkerne byggede den udtalelse, som den højtærede socialminister citerede, på de oplysninger, der var kommet frem om, at de dårligst stillede forældre, de mindrebemidlede hjem, tilbageholdt mærkerne, at de ikke ville lade børnene benytte dem og derved udnytte den skolebespisning, der stadigvæk efter vor opfattelse er en god social foranstaltning, en håndsrækning til dem, der trænger til det. Men det har ikke været min tanke, at spørgsmålet skulle løses på den måde, at man næsten lod gå spekulation i hele denne skolebespisning.

Med hensyn til udligningsfondens tilskud må jeg vedblivende hævde det for os rent principielle, at det kan ikke være rigtigt, at kommuner, der af forskellige praktiske grunde — for der kan være mange praktiske vanskeligheder, som i landkommunerne hindrer etablering af sådan skolebespisning — ikke kan udnytte loven, skal være med til at betale for dem, der har indført skolebespisningen. Det er for os et principspørgsmål.

Socialministeren (Strøm): Jeg forstod på de sidste bemærkninger, det ærede medlem nu fremsatte, at det ærede medlem synes, det er urimeligt, at der f. eks. er landkommuner, som i kraft af, at de eventuelt betaler til udligningsfondens, er med til at betale skolebespisningen for andre. Nu er det jo sådan, at loven gælder for

alle. Alle, der ønsker at udnytte loven, kan gøre det, både den ene og den anden kommune her i landet har anledning til at benytte loven; det er altså ikke lovens skyld, hvis man ikke benytter de muligheder, der er for at få den refusion, der her er tale om. Men jeg synes heller ikke, det er helt rigtigt — når det ærede medlem selv synes, det er lykkeligt, at man kan slette økonomiske skel —, at det ærede medlem så ikke vil være med til det på dette område, hvor det dog er så ømfindtlig en sag, at der findes skel, ude i skolegården. Når dette skel kan slettes for et beløb af den størrelse, der her er tale om, og når vi ved, hvilken værdi skolebespisningen har for mange af disse børn, synes jeg, det er en lykkelig foranstaltning, som vi skulle kunne enes om allesammen at gennemføre.

Esther Malling Pedersen: Det er rigtigt, som den højtærede socialminister siger, at loven gælder for alle kommuner, men som jeg sagde før, er det jo ikke alle, der er i stand til at udnytte den; rent teoretisk kan alle benytte den, men i praksis gælder det ikke.

Med hensyn til at fjerne skel er det jo ikke alene pengene, det drejer sig om — den højtærede socialminister nævnte, at det kunne gøres for så og så mange penge. Det er for os ikke et pengespørgsmål, men det er meget mere et spørgsmål, om det er sundt for hjemmene, at forholdene bliver tilrettelagt, som tilfældet er her.

Socialministeren (Strøm): Ved gennemførelse af en skolebespisning tror jeg ikke, at der rent praktisk vil være større vanskeligheder i landkommunerne end andre steder. Jeg tror ikke, der er større vanskeligheder, end at de kan overvindes.

Hvad angår det andet spørgsmål, det ærede medlem nævnte, er det jo hjemmene, der træffer bestemmelsen. Det er jo ikke obligatorisk, det er en frivillig sag. Jeg vil selvfølgelig være lykkelig, når vi nu sletter skellene, hvis forældrene så også lader deres børn deltage i spisningen, for ellers bliver skellet der jo alligevel. Det, vi begge gerne vil opnå, forstår jeg, er jo at slette skellene, og når man vil det, må man også se at finde frem til de veje, ad hvilke det kan gøres.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.